

Розвиток інноваційних механізмів публічного регулювання у сфері формування цифрових екосистем у публічному секторі на регіональному рівні

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю переосмислення підходів до публічного регулювання регіонального розвитку України в умовах наростаючої цифровізації та необхідності функціонування цифрової екосистеми, а також тривалістю воєнного стану та зростанням вимог до стійкості, безпеки й адаптивності регіонів.

Метою статті є комплексний аналіз сучасних інструментів і цифрових екосистем публічного управління на регіональному рівні й обґрунтування напрямів їх подальшого розвитку з урахуванням безпекових і євроінтеграційних викликів. У цьому контексті розкрито особливості трансформації регіонального управління від класичних ієрархічних моделей до сучасних мережових цифрових інструментів, що виконують системозабезпечувальну функцію. Визначено, що цифрова трансформація публічного управління є не лише технологічним процесом, а новою управлінською парадигмою, заснованою на партнерстві, цифровій участі громадян, використанні аналітики даних, штучного інтелекту та smart- і defence-oriented рішень. Особливу увагу приділено формуванню цифрових екосистем у публічному секторі регіонів, які поєднують мережі заінтересованих сторін, організаційну культуру, лідерство, цифрові компетентності, клієнтський досвід і нові моделі робочого середовища.

Проаналізовано інноваційний інструментарій публічного регулювання розвитку регіонів та його роль у забезпеченні стійкості, цивільної безпеки й безперервності управління в кризових умовах. Визначено особливості та результати реалізації Програми EU4Digital в Україні та наголошено на внеску у становлення цифрових реформ в умовах повномасштабної агресії. Запропоновано забезпечувати розвиток публічного регулювання регіонального розвитку, орієнтований на інституційне закріплення цифрового врядування, розбудову стійких цифрових екосистем, інтеграцію безпекового виміру, розвиток цифрових навичок публічних службовців і впровадження інноваційних даних орієнтованих механізмів управління, здатних забезпечити сталий, інклюзивний і резильєнтний розвиток регіонів України.

Ключові слова: публічне регулювання; механізми публічного регулювання; інноваційний інструментарій; інноватизація; цифровізація; цифрова екосистема; публічний сектор; розвиток регіонів.

Постановка проблеми. Цифрова трансформація публічного управління на сучасному етапі дедалі більше набуває рис екосистемного розвитку, що виходить за межі впровадження окремих інформаційно-комунікаційних технологій чи окремих територій. Власне, у фокусі перебуває формування цифрових екосистем у публічному секторі, які забезпечують інтеграцію державних інституцій, органів місцевого самоврядування, бізнесу, громадянського суспільства та громадян у єдиний цифровий простір взаємодії, насамперед на регіональному рівні, що є найбільш наближеним до потреб й інтересів громадян. На означеному рівні цифрові екосистеми стають ключовим інструментом реалізації державних пріоритетів, підвищення якості публічних послуг, оптимізації управлінських процесів, зміцнення соціальної довіри та згуртованості, а також забезпечення інноваційного розвитку регіонів. Особливої актуальності проблема формування цифрових екосистем на регіональному рівні набуває в умовах обмежених ресурсів, кризових викликів, необхідності швидкого реагування на потреби населення та переходу до клієнто орієнтованої моделі публічного управління. Усе це визначає актуальність обраної проблематики дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та методичні засади функціонування й удосконалення механізмів державного регулювання у сфері розвитку регіонів і територій в умовах цифровізації досліджувалися Л.Антоною, О.Антоною, Р.Бенедиксом, С.Білою, П.Блау, К.Бредлі, З.Бурик, С.Валтоном, О.Гафонові, І.Гриценко, Д.Грицишеним, Дж.Коммонсом, А.Королем, Р.Коузом, Р.Кривенковою, С.Ліпсетом, О.Літвіновим, Р.Лукишою, В.Луняком, О.Матвєєвою, Ю.Микитюк, Р.Олексенко, Г.Ортіною, А.Помазою-Пономаренко, Г.Річардсоном, Л.Сергієнко, С.Серьогінін, Р.Стаднійчук, В.Тогобицькою, О.Халипенко, О.Яновським та ін. [1; 3; 5; 7–9]. У той же час збройна агресія РФ актуалізує питання розвитку цифрових екосистем на регіональному рівні з метою підвищення результативності суб'єктної й об'єктної підсистем інноваційних механізмів публічного регулювання у сфері регіонального розвитку.

Метою статті є визначення перспектив розвитку інноваційних механізмів публічного регулювання у сфері формування цифрових екосистем у публічному секторі на регіональному рівні.

Викладення основного матеріалу. Цифрова екосистема публічного сектору на регіональному рівні становить собою динамічну багаторівневу систему, що включає зацікавлених акторів (суб'єкту підсистему), цифрові платформи, дані, процеси, технології, компетентності, які забезпечують створення, обмін і використання інформації, необхідної для забезпечення належного функціонування об'єктної підсистеми (розвиток регіонів) [1]. На відміну від ієрархічних моделей управління, екосистемний підхід ґрунтується на принципах відкритості, мережевої взаємодії, адаптивності та спільної відповідальності. На регіональному рівні цифрові екосистеми поєднують: 1) стратегічні пріоритети державної політики; 2) інституційну спроможність регіональних органів влади; 3) потенціал місцевих громад і бізнесу; 4) технологічну інфраструктуру та цифрові платформи; 5) соціальний капітал й організаційну культуру.

Фундаментом цифрової екосистеми публічного сектору на регіональному рівні є мережа партнерів і стейкхолдерів, до якої входять органи державної влади, органи місцевого самоврядування, комунальні установи, приватний сектор, стартапи, науково-виробничі установи, заклади освіти, громадські організації та ін. Саме мережевий формат взаємодії дозволяє акумулювати та раціонально використовувати наявні ресурси, знання й інновації, що окремо взятим інституціям складно забезпечити самотужки. На наше переконання, у межах регіональної цифрової екосистеми інституційної партнерства виконують такі функції: 1) спільне формування та реалізація цифрових проєктів; 2) адаптація державних пріоритетів до регіональної специфіки; 3) тестування та масштабування інноваційних рішень; 4) підвищення якості обслуговування споживачів публічних послуг.

Вочевидь, цифрові екосистеми в публічному секторі не можуть розвиватися ізольовано від загальнонаціональних стратегічних пріоритетів. Водночас регіональний рівень забезпечує адаптацію державних цілей до конкретних соціально-економічних, демографічних і безпекових умов. Відтак формування цифрових екосистем у публічному секторі сприяє узгодженню регіональних програм із державними стратегіями цифровізації, підвищенню керованості процесів розвитку територій і забезпеченню стійкості регіонів до зовнішніх і внутрішніх викликів.

Сучасна цифрова екосистема публічного сектору орієнтована на споживача публічних послуг, який розглядається не як пасивний отримувач, а як активний учасник управлінських процесів. У цьому контексті погоджуємось із позицією вчених, що ключовим показником ефективності системи державного регулювання стає клієнтський досвід (customer experience), що охоплює зручність і безбар'єрність доступу до послуг, швидкість обробки звернень, прозорість процедур і якість комунікації [7]. Допомогти в цьому може виважене використання цифрових платформ, мобільних застосунків, створення єдиних порталів послуг і чат-ботів, що дозволяють скоротити час обробки звернень, мінімізувати адміністративні бар'єри, забезпечити персоналізацію сервісів, підвищити рівень довіри населення до органів влади.

Розгляд наукових напрацювань дає підстави визначити, що центральним елементом цифрової екосистеми в публічному секторі є дані [3; 5]. Збір, обробка й аналіз інформації забезпечують перехід від інтуїтивного до data-driven управління. На регіональному рівні це дає змогу оперативно оцінювати стан соціально-економічного розвитку, виявляти проблемні зони та прогнозувати наслідки управлінських рішень. Використання аналітики великих даних і штучного інтелекту дозволяє оптимізувати розподіл ресурсів, підвищити точність управлінських рішень і забезпечити міжвідомчу інтеграцію інформаційних систем у цифрові екосистеми.

Слід зазначити, що формування цифрової екосистеми в публічному секторі є неможливим без трансформації організаційної культури публічного сектору. Власне, йдеться про перехід від бюрократичної моделі до культури інновацій, відкритості та міждисциплінарної співпраці. У цьому контексті визначальну роль відіграють цифрове лідерство керівників (а не «ручне управління»), розвиток базових і спеціалізованих цифрових компетентностей, здатність до управління змінами [10]. Підготовка фахівців і безперервне навчання державних службовців стають обов'язковою умовою сталого функціонування цифрових екосистем у публічному секторі.

Цифрові екосистеми змінюють традиційні моделі робочого місця в публічному секторі, сприяючи цифровій мобільності та впровадженню гібридної (дистанційно-очної) роботи публічних службовців [2]. Це дозволяє підвищити гнучкість публічного управління, зменшити витрати та забезпечити безперервність надання послуг навіть в умовах криз. Водночас обмеженість фінансових, кадрових і технічних ресурсів вимагає використання дієвих цифрових рішень, сумісності платформ і стандартів, і поетапного впровадження інновацій. Важливою характеристикою цифрових екосистем у публічному секторі є суміжність і взаємодоповнюваність рішень, що дозволяє уникати фрагментації цифрових ініціатив [4; 8]. Інтеграція платформ, сервісів і даних створює ефект синергії, за якого загальний результат перевищує суму окремих елементів.

У межах виконання зобов'язань України за Угодою про асоціацію з Європейським Союзом перед нашою державою стоїть завдання щодо впровадження низки важливих публічно-управлінських заходів у

межах 6 кластерів [6; 9]. У цьому контексті було ініційовано проєкт-продовження під назвою EU4DigitalUA (2020–2024 роки), а також його складову – проєкт «Підтримка цифрової політики в Україні» (2021–2024 роки) [1]. Як відомо, ця ініціатива спрямована на сприяння реалізації завдань Міністерства цифрової трансформації України та Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, у контексті досягнення цілей цифрової економічної політики. На додаток Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про електронні комунікації» (2020), що позначає пріоритетний напрям державної політики у питанні інтеграції до єдиного цифрового ринку ЄС. Ця нормативна ініціатива відображає важливість гармонізації із загальноєвропейськими стандартами задля економічного піднесення держави. Європейська ініціатива EU4Digital зосереджена на підтримці цифрових реформ в Україні та заохоченні ключових сфер розвитку цифрової економіки і суспільного життя. Основною метою заходів, що реалізуються в її межах, є створення передумов для економічного зростання, розширення зайнятості, підвищення рівня життя населення та стимулювання бізнес-активності, відповідно до стандартів і практик ЄС. Серед конкретних завдань зазначаються: зниження тарифів на роумінг, розбудова високошвидкісної широкосмугової інфраструктури задля стимулювання економічного розвитку, розширення спектра електронних послуг, посилення захисту персональних даних, гармонізація цифрових структур у різних сферах життєдіяльності – від логістики до охорони здоров'я. Розглянемо більш детально особливості та досягнення під час реалізації Програми EU4Digital (табл. 1).

Таблиця 1

Напрями та результати реалізації Програми EU4Digital

№	Напрямок програми	Ключові досягнення в реалізації програми	Конкретні результати / інструменти програми	Значення для публічного управління та регіонального розвитку
1	2	3	4	5
1	Цифрове врядування (e-Governance)	Гармонізація підходів до цифрового врядування з ЄС	Запровадження принципів once-only, interoperability, digital-by-default	Підвищення ефективності державного управління, зменшення адміністративного навантаження на громадян і бізнес
2	Інтероперабельність державних реєстрів	Адаптація європейської моделі EIF (European Interoperability Framework)	Методологічна підтримка побудови системи взаємодії реєстрів	Формування основ цифрових екосистем публічного сектору на національному й регіональному рівнях
3	Електронна ідентифікація та довірчі послуги (eIDAS)	Наближення до стандартів ЄС у сфері електронної ідентифікації	Сумісність е-підписів, підтримка цифрових посвідчень	Розширення транскордонних цифрових сервісів, довіра до електронних послуг
4	Цифрові навички та людський капітал	Оцінка цифрових компетентностей держслужбовців	Рекомендації щодо розвитку цифрових навичок у публічному секторі	Підвищення інституційної спроможності органів влади, особливо на регіональному рівні
5	Цифрова економіка та інновації	Підтримка цифрових інноваційних екосистем	Аналітика щодо стартап-середовища та SME	Стимулювання економічного зростання регіонів і розвитку smart-specialisation
6	Електронна торгівля (e-Commerce)	Гармонізація правил цифрової торгівлі з ЄС	Аналіз бар'єрів і рекомендації щодо регулювання	Підвищення конкурентоспроможності регіонального бізнесу
7	Кібербезпека	Підвищення відповідності європейським підходам до кіберстійкості	Методичні рекомендації щодо кіберзахисту	Посилення резильєнтності цифрової інфраструктури в умовах воєнних загроз

1	2	3	4	5
8	Цифрова інфраструктура	Аналітична підтримка розвитку широкосмугового доступу	Оцінка цифрового розриву між регіонами	Забезпечення рівного доступу до цифрових послуг у громадах
9	Data Governance та відкриті дані	Поширення європейських стандартів управління даними	Рекомендації з повторного використання відкритих даних	Підвищення прозорості, підзвітності та data-driven управління
10	Транскордонна цифрова інтеграція	Інтеграція України в Єдиний цифровий ринок ЄС (частково)	Сумісність нормативних та технічних рішень	Поглиблення євроінтеграції та доступ регіонів до цифрових ринків
11	Підтримка реформ цифрової трансформації	Аналітичний супровід державних цифрових стратегій	Політичні рекомендації та дорожні карти	Інституціоналізація цифрової трансформації на всіх рівнях управління
12	Регіональний і муніципальний вимір	Адаптація європейських практик до місцевого рівня	Підтримка цифровізації громад	Формування основ smart region / smart city моделей
13	Стійкість у кризових умовах	Цифрові рішення для безперервності управління	Аналітика щодо кризового цифрового врядування	Підтримка функціонування органів влади в умовах війни
14	Нормативно-правова гармонізація	Зближення цифрового законодавства з acquis ЄС	Порівняльний аналіз і рекомендації	Підвищення правової визначеності цифрових процесів
15	Екосистемний підхід	Формування передумов цифрових екосистем	Інтеграція платформ, даних, акторів	Перехід від фрагментарної цифровізації до системного розвитку

Джерело: складено на підставі [1; 6; 8]

Окрему увагу може бути приділено розвитку цифрових компетенцій населення та стимулюванню створення робочих місць у сфері цифрової індустрії. Із початком військової агресії РФ проти України Європейський Союз наростив підтримку країни, зберігаючи фокус на сприянні процесам цифрової трансформації. Стратегічною метою цих зусиль залишається подальша інтеграція України у Єдиний цифровий ринок ЄС, що сприятиме зміцненню економічної та соціальної стійкості держави [6].

Варто зазначити, що реалізація Програми EU4Digital в Україні припала на період системних трансформацій державного управління, що були істотно ускладнені повномасштабною збройною агресією РФ. Воєнний стан суттєво змінив умови функціонування публічного сектору, що, з одного боку, посилює практичну значущість результатів програми, а з іншого – виявило низку структурних обмежень її впливу [8; 9]. Розглянемо більш детально особливості та перспективи реалізації Програми EU4Digital в Україні в контексті забезпечення цифрового розвитку її регіонів і громад.

1. Позитивний вплив в умовах воєнного стану. По-перше, програма EU4Digital сформувала інституційно-методологічний фундамент цифрової трансформації, що виявився критично важливим для забезпечення безперервності публічного управління в умовах війни. Напрацьовані в межах програми підходи до інтероперабельності, електронної ідентифікації, управління даними та цифрових сервісів дозволили Україні оперативного адаптувати управлінські процеси до дистанційного, децентралізованого та кризового режимів функціонування.

По-друге, аналізована програма сприяла переорієнтації цифрового врядування з сервісної логіки на логіку резильєнтності, що проявилось у швидкому розгортанні цифрових інструментів для обліку внутрішньо переміщених осіб, управління гуманітарною допомогою, координації між органами влади та комунікації з громадянами. Таким чином, програма EU4Digital опосередковано підтримала формування в Україні кризово орієнтованої моделі цифрового публічного управління.

По-третє, європейські стандарти цифрового врядування, які просуваються програмою EU4Digital, стали інструментом інституційної стійкості у період правової та управлінської турбулентності. Навіть за умов воєнного стану зберігалася спадковість цифрових реформ, що свідчить про їхній системний характер.

2. Обмеження та проблемні аспекти впливу. Водночас воєнний стан оголив низку критичних обмежень програми EU4Digital. Насамперед програма була орієнтована на стабільне середовище реформ, тоді як реальні умови її завершального етапу характеризувалися високим рівнем ризиків, руйнуванням інфраструктури, міграцією кадрів та обмеженням ресурсів. У результаті значна частина напрацьованих рекомендацій залишилася на рівні методологічних меж без повноцінної інституційної імплементації.

Другим суттєвим обмеженням стала недостатня безпекова компонента програми. Хоча питання кібербезпеки формально були наявні, програма EU4Digital не була спроєктована з урахуванням сценаріїв повномасштабної війни, що обмежило її внесок у розвиток defence-oriented digital governance, зокрема у сфері захисту критичної цифрової інфраструктури регіонів.

Третім проблемним аспектом є асиметричність регіонального впливу програми. Досягнення програми EU4Digital найбільшою мірою проявилися на центральному рівні та в цифрово спроможних громадах, тоді як регіони, що зазнали окупації або активних бойових дій, залишилися поза повноцінним охопленням цифрових екосистем, що поглибило територіальні диспропорції цифрового розвитку.

3. Завершення дії програми та питання сталості результатів. Завершення дії програми EU4Digital у 2024 році актуалізувало проблему інституційної спадковості та сталості результатів. Багато інструментів і підходів програми не були закріплені в обов'язкових національних регуляторних механізмах, що створює ризики фрагментації цифрових реформ у постпрограмний період. За відсутності нового комплексного європейського інструменту підтримки цифрової трансформації регіонального управління існує загроза втрати синергійного ефекту, досягнутого в межах програми EU4Digital. Водночас слід підкреслити, що цінність програми полягає не лише в безпосередніх результатах, а й у формуванні спільного дискурсу цифрового врядування, орієнтованого на європейські стандарти, відкритість, дані та участь громадян. У цьому сенсі програма EU4Digital виконала роль інституційного каталізатора, але не повноцінного механізму трансформації.

4. Узагальнююча критична оцінка. Можна стверджувати, що вплив програми EU4Digital в умовах воєнного стану був структурно значущим, але подекуди інституційно обмеженим. Власне, вона створила необхідні передумови для цифрової резильєнтності публічного управління України, однак не забезпечила повної адаптації цифрових реформ до безпекових викликів війни та регіональної асиметрії розвитку. Подальший розвиток цифрового публічного управління в Україні потребує переходу від проєктної логіки європейської підтримки до інституційно закріпленої моделі defence-resilient digital governance, орієнтованої на відновлення, безпеку та сталий регіональний розвиток. Таким чином, можемо визнати, що формування цифрових екосистем у публічному секторі на регіональному рівні є стратегічним напрямом модернізації державного управління, який забезпечує підвищення ефективності, адаптивності та клієнтоорієнтованості публічних інституцій. Екосистемний підхід дозволяє поєднати мережі партнерів, цифрові технології, людський капітал і дані в єдиний управлінський простір, здатний забезпечити сталий розвиток регіонів в умовах цифрових і суспільних трансформацій.

Висновки. На підставі проведеного дослідження можемо зробити такі висновки:

1. Засвідчено, що цифровізація та цифрова трансформація публічного управління регіональним розвитком в Україні на сучасному етапі набули системного та стратегічного характеру в цілому в усьому публічному секторі, який включає державний, самоврядний і приватний. Вони перестали виконувати суто допоміжну або сервісну функцію й трансформувалися у ключовий інструмент формування управлінських рішень, забезпечення стійкості регіонів, підвищення ефективності використання ресурсів і якості публічних послуг. Визнано, що цифрові технології дедалі більше визначають логіку функціонування регіональних управлінських систем, змінюючи їхню інституційну архітектуру, управлінську культуру та механізми взаємодії з громадянами у бік формування цифрових екосистем;

2. Доведено, що перехід від класичних до сучасних моделей регіонального управління в умовах цифрової трансформації означає не тільки модернізацію інноваційного інструментарію, а формування нової управлінської парадигми, заснованої на даних, мережевій взаємодії, партнерстві й дієвій участі громадян. З'ясовано, що сучасні моделі регіонального управління характеризуються зростанням ролі цифрових платформ, аналітики даних, інструментів штучного інтелекту та цифрової участі, що забезпечує адаптивність, проактивність і результативність управлінських процесів, зокрема в умовах криз і високої невизначеності;

3. Обґрунтовано, що формування цифрових екосистем у публічному секторі на регіональному рівні є ключовою умовою сталого розвитку територій. Уважаємо, що ці екосистеми поєднують мережі партнерів і заінтересованих сторін, цифрові платформи, організаційну культуру, лідерство та цифрові навички, клієнтський досвід і нові моделі робочого місця. Їх розвиток забезпечує інтеграцію соціальних, економічних, екологічних і безпекових пріоритетів регіональної політики, сприяє підвищенню інституційної спроможності органів влади та посиленню до них довіри з боку населення;

4. Розгляд інноваційного інструментарію публічного регулювання розвитку регіонів в умовах цифровізації показав, що найбільшого ефекту досягають комплексні рішення, які поєднують аналітично-інформаційні платформи, геоінформаційні системи, інструменти цифрової участі, системи прогнозування

та елементи smart- і defence-oriented governance. Особливої актуальності ці інструменти набули в умовах воєнного стану, коли цифрові рішення забезпечують безперервність управління, координацію дій, підтримку цивільної безпеки та резильєнтність регіонів до зовнішніх шоків;

5. Аналіз впливу Програми EU4Digital на розвиток публічного регулювання регіональним розвитком в умовах цифровізації засвідчив її вагомий внесок у формування методологічних та інституційних засад цифрової трансформації публічного управління в Україні. Водночас виявлено обмеженість адаптації цієї програми на вітчизняних теренах, зокрема в умовах повномасштабної агресії РФ проти України. Завершення програми EU4Digital у 2024 році актуалізувало проблему сталості результатів, асиметрії регіонального розвитку та недостатньої інтеграції безпекового виміру в цифрові реформи. Це зумовлює необхідність переходу від проєктної логіки цифровізації до інституційно закріпленої моделі цифрового врядування, орієнтованої на відновлення, безпеку та довгостроковий розвиток регіонів;

6. Установлено, що подальший розвиток публічного регулювання регіонального розвитку в Україні в умовах цифровізації та формування цифрової екосистеми на регіональному рівні має ґрунтуватися на поєднанні інноваційного інструментарію, адаптивних управлінських моделей і застосуванні дієвих безпеково орієнтованих підходів. При цьому пріоритетами публічного регулювання мають стати розвиток цифрових екосистем, посилення цифрових компетентностей, інтеграція штучного інтелекту та даних у процеси прийняття рішень, а також забезпечення інклюзивності й територіальної збалансованості цифрових реформ. Саме такий підхід створює передумови для формування стійких, конкурентоспроможних і соціально орієнтованих регіонів у контексті європейської інтеграції та післявоєнного відновлення України.

Список використаної літератури:

1. Цифрова трансформація публічного сектора в забезпеченні регіонального партнерства / О. Антонова, С. Серьогін, О. Литвіно, Р. Кривенкова // *Public administration aspects*. – 2023. – № 11. – С. 91–101.
2. Бира І.Р. Вплив цифрової мобільності на ефективність публічної служби / І.Р. Бира // *Держава та регіони*. – 2025. – № 2. – С. 116–122.
3. Луняк В.Е. Особливості функціонування механізмів публічного управління у сфері цифровізації й інноватизації / В.Е. Луняк // *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. – 2024. – № 4. – С. 131–137.
4. Корнага О. Еволюція державних механізмів управління регіонами в умовах цифрової трансформації / О. Корнага. – 2025 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : [https://vz.kneu.ua/download/2025/39\(2\).19/Evolution%20of%20state%20mechanisms%20for%20regional%20governance%20in%20the%20context%20of%20digital%20transformation.pdf](https://vz.kneu.ua/download/2025/39(2).19/Evolution%20of%20state%20mechanisms%20for%20regional%20governance%20in%20the%20context%20of%20digital%20transformation.pdf).
5. Король А.П. Інвестиційно-інноваційний розвиток регіонів в Україні як перспективний напрям удосконалення системи публічного управління / А.П. Король, А.Л. Помаза-Пономаренко, О.О. Ахмедова // *Державне управління: удосконалення та розвиток*. – 2025. – № 4 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/6160>.
6. Помаза-Пономаренко А.Л. Публічно-управлінські інтеграційних прагнень аспекти реалізації Україною / А.Л. Помаза-Пономаренко, Д.В. Тарадуда // *Державне управління: удосконалення та розвиток*. – 2025. – № 6 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/6651>.
7. Сергієнко Л.В. Розвиток урбанізованих територій в Україні та світі за період 1950–2035 років / Л.В. Сергієнко, Д.М. Захаров, І.В. Новосьолов // *Економіка, управління та адміністрування*. – 2023. – № 3 (105). – С. 131–145.
8. Стаднійчук Р.В. Цифрове врядування як чинник модернізації публічного управління в умовах війни / Р.В. Стаднійчук // *Державне управління: удосконалення та розвиток*. – 2023. – № 5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=2723>.
9. Innovative Risk Management: Identification, Assessment and Management of Risks in the Context of Innovative Project Management / A. Pomaza-Ponomarenko, S. Kryvova, A. Hordieiev, A. Hanzhuk // *Economic Affairs*. – 2023. – Vol. 68 (4). – P. 2263–2275.
10. Slobodyan O. Conceptual principles for the formation of innovation mechanisms for public regulation of regional development and industrial safety / O. Slobodyan, M. Poroka // *Public administration and state security aspects*. – 2025. – Vol. 2. – P. 145–159.

References:

1. Antonova, O., Serohin, S., Litvinov, O. and Kryvenkova, R. (2023), «Tsyfrova transformatsiia publichnoho sektora v zabezpechenni rehionalnoho partnerstva», *Public administration aspects*, No. 11, pp. 91–101.
2. Byra, I.R. (2025), «Vplyv tsyfrovoi mobilnosti na efektyvnist publichnoi sluzhby», *Derzhava ta rehiony*, No. 2, pp. 116–122.
3. Luniak, V.E. (2024), «Osoblyvosti funktsionuvannia mekhanizmv publichnoho upravlinnia u sferi tsyvrovizatsii y innovatyatsii», *Dniprovskyi naukovyi chasopys publichnoho upravlinnia, psykholohii, prava*, No. 4, pp. 131–137.
4. Kornaga, O. (2025), «Evoliutsiia derzhavnykh mekhanizmv upravlinnia rehionamy v umovakh tsyfrovoi transformatsii», [Online], available at: [https://vz.kneu.ua/download/2025/39\(2\).19/Evolution%20of%20state%20mechanisms%20for%20regional%20governance%20in%20the%20context%20of%20digital%20transformation.pdf](https://vz.kneu.ua/download/2025/39(2).19/Evolution%20of%20state%20mechanisms%20for%20regional%20governance%20in%20the%20context%20of%20digital%20transformation.pdf)

5. Korol, A.P., Pomaza-Ponomarenko, A.L. and Akhmedova, O.O. (2025), «Investytsiino-innovatsiyni rozvytok rehioniv v Ukraini yak perspektyvnyi napriam udoskonalennia systemy publichnoho upravlinnia», *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, No. 4, [Online], available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/6160>
6. Pomaza-Ponomarenko, A.L. and Taraduda, D.V. (2025), «Publichno-upravlinski intehratsiyni prahnen aspekty realizatsii Ukrainoiu», *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, No. 6, [Online], available at: <https://www.nayka.com.ua/index.php/dy/article/view/6651>
7. Serhiienko, L.V., Zakharov, D.M. and Novosolov, I.V. (2023), «Rozvytok urbanizovanykh terytorii v Ukraini ta sviti za period 1950–2035 rokiv», *Ekonomika, upravlinnia ta administruvannia*, No. 3 (105), pp. 131–145.
8. Stadniichuk, R.V. (2023), «Tsyfrovi vriaduvannia yak chynnyk modernizatsii publichnoho upravlinnia v umovakh viiny», *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*, No. 5, [Online], available at: <https://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=2723>
9. Pomaza-Ponomarenko, A., Kryvova, S., Hordieiev, A. and Hanzuk, A. (2023), «Innovative Risk Management: Identification, Assessment and Management of Risks in the Context of Innovative Project Management», *Economic Affairs*, Vol. 68 (4), pp. 2263–2275.
10. Slobodyan, O. and Poroka, M. (2025), «Conceptual principles for the formation of innovation mechanisms for public regulation of regional development and industrial safety», *Public administration and state security aspects*, Vol. 2, pp. 145–159.

Слободян Олександр Станіславович – кандидат наук з державного управління, докторант Національного аерокосмічного університету «Харківський авіаційний інститут».

<https://orcid.org/0000-0003-4833-0730>.

Наукові інтереси:

- формування інноваційних механізмів публічного регулювання регіональним розвитком;
- цифрова трансформація розвитку регіонів.

Slobodyan O.S.

**Development of innovative mechanisms of public regulation in the field of forming digital ecosystems
in the public sector at the regional level**

The relevance of the study is due to the need to rethink approaches to public regulation of regional development in Ukraine in the context of increasing digitalization and the need for the functioning of a digital ecosystem, as well as the duration of martial law and the growing requirements for the stability, security and adaptability of regions.

The purpose of the article is a comprehensive analysis of modern tools and digital ecosystems of public administration at the regional level and substantiation of the directions of their further development, taking into account security and European integration challenges. In this context, the features of the transformation of regional administration from classical hierarchical models to modern network digital tools that perform a system support function are revealed. It is determined that the digital transformation of public administration is not only a technological process, but a new management paradigm based on partnership, digital participation of citizens, the use of data analytics, artificial intelligence and smart- and defense-oriented solutions. Particular attention is paid to the formation of digital ecosystems in the public sector of regions, which combine stakeholder networks, organizational culture, leadership, digital competencies, client experience and new models of the working environment.

The innovative tools of public regulation of regional development and its role in ensuring stability, civil security and continuity of management in crisis conditions are analyzed. The features and results of the implementation of the EU4Digital Program in Ukraine are identified and the contribution to the formation of digital reforms in conditions of full-scale aggression is emphasized. It is proposed to ensure the development of public regulation of regional development, focused on the institutional consolidation of digital governance, the development of sustainable digital ecosystems, the integration of the security dimension, the development of digital skills of public servants and the implementation of innovative, data-oriented management mechanisms capable of ensuring sustainable, inclusive and resilient development of the regions of Ukraine.

Keywords: public regulation; public regulation mechanisms; innovation tools; innovation; digitalization; digital ecosystem; public sector; regional development.

Стаття надійшла до редакції 14.11.2025.